

جنبش دانشجویی و شعار «رفراندوم»

ر.راسخ

Renowa1000@aol.com

مدافعان اصلی شعار «رفراندوم، رفراندوم، این است شعار مردم» کیانند؟ آیا طرح این شعار می تواند به سیر صعودی مبارزات دانشجویی و سایر اقشار اجتماعی یاری رساند؟

قبل از وارد شدن به بحث اصلی، باید متذکر شوم که در حال حاضر، ۴ گرایش سعی دارند با تفسیرهای نسبتاً متفاوت، بحث رفراندوم را طرح کنند:

دسته اول عده ای از اصلاح طلبان رژیم اسلامی هستند که خواستار حفظ رژیم با حذف ولایت فقیه از طریق رفراندوم هستند.

دسته دوم بر این اعتقاد هستند که اختیارات رئیس جمهور و مجلس باید بیشتر شود. در این جهت آنان رفراندوم لوایحی که دست رئیس جمهور و مجلس را بیشتر باز می کند را پیشنهاد می کنند.

دسته سوم قسمتی از اپوزسیون خارج کشور هستند، که خواستارند که رژیم اسلامی با نافرمانی مدنی مدائم از جانب اقشار مختلف مردم، به اجرای رفراندوم تن در دهد.

دسته چهارم منظورشان از رفراندوم بر سر نوع و ترکیب حکومتی است که بعد از نظام کنونی باید جایگزین شود.

هر چهار دسته در یک چیز اشتراک نظر دارند و آن جلوگیری از وقوع **انقلاب اجتماعی** است که تمام مناسبات اجتماعی را در هم خواهد ریخت. طراحین رفراندوم از هر گونه تغییر در بدنه سیاسی- اقتصادی ایران در هراس هستند، چرا که می خواهند بدون آسیب بر ارگانهای سرکوبگر کنونی با کمی آرایش و پالایش آن، یک باند قدرت جدید را جایگزین باند قدرت کنونی نمایند.

تمرکز بیشتر بحث ما در این نوشتار کوتاه، روی دسته سوم خواهد بود که می خواهند از طریق نافرمانی مدنی رژیم را وادار به پذیرش رفراندوم بکنند. در این مورد این سوال پیش می آید که آیا رژیم هیچ گونه عقب نشینی در رابطه با سرکوب مردم از خود نشان داده، که یکبارہ ما را بر آن داشته که از این رژیم بخواهیم که بر سر بود یا نبودش، مردم تصمیم بگیرند. حالا اگر هم فرض کنیم رژیم طرح شعار رفراندوم را قبول کرد و حتی آن را به اجرا گذاشت، باز هم این ساده باوری محض نیست که بپذیریم بدون هیچ مقاومتی کنار می رود.

سوال بعدی که مطرح می شود این است که در صورت وقوع هر گونه رفراندومی چه مرجعی می خواهد به اجرای صحیح آن نظارت کند. آیا سازمان مللی که خود زیر مجموعه سیاستهای

آمریکا ست ، صلاحیت این کار را داراست. این مساله را باید در حالی مورد نظر قرار داد که ایالت متحده آمریکا و سایر شورکا برای حمله به عراق وارد مذاکره با رژیم اسلامی حاکم بر ایران شده اند و حتا حاضرند به این رژیم امتیازاتی را هم بدهند.

با بود رژیم استبدادی- مذهبی کنونی، آنگونه رفراندومی که باعث نبودش می شود غیر ممکن است.

شعار رفراندوم نمی تواند در زیر چترش مردم را متحد کند چون این شعار تضادهای بین مردم و حاکمیت را تشدید نکرده و نوعی همیاری و توهم کاذب را دامن می زند.

شعار رفراندوم سبب در جا زدن و پسرفت دانشجویان و مردم معترض می شود. چراکه فضاهای بازی که پس از هر حرکت بزرگ مردمی به وجود می آیند، زیاد عمر نکرده و اگر شعارهای رادیکالی از طرف معترضان مبنی بر گسترش مبارزه شکل نگیرد، بعد از مدت کوتاهی رژیم با سرکوب مخالفان و مبارزان، جو نا امیدی و رخوت را به محیط دانشگاهی و اجتماع بازخواهد گردانید.